

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: M. J. Dairies EOOD (Sofia, Bułgaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: M. J. Dairies EOOD

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „BBQLOUMI” – zgłoszenie nr 13 069 034

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie R 497/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – Cargolux Airlines/Komisja

(Sprawa T-334/17)

(2017/C 239/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cargolux Airlines International SA (Sandweiler, Luxembourg) (przedstawiciele: G. Goeteyn, Solicitor, adwokat E. Aliende Rodríguez oraz C. Rawnsley, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- w przypadku gdyby Sąd uwzględnił w całości zarzut pierwszy, drugi, trzeci lub czwarty, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1–4 decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy) w zakresie w jakim przepisy te dotyczą Cargolux;
- w przypadku gdyby Sąd uwzględnił zarzut piąty,
 - stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 w całości lub w przypadku gdyby Sąd nie stwierdził jego nieważności w całości, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 w zakresie w jakim i) dotyczy on dopłaty z tytułu bezpieczeństwa i uiszczenia prowizji, ii) dotyczy okresu od dnia 22 stycznia 2001 r. do końca 2002 r. oraz iii) w zakresie w jakim przepis ten formułuje jakiegokolwiek ustalenia w odniesieniu do udziału w zachowaniu stanowiącym kartel – w zwyczajowym rozumieniu tego pojęcia – przed dniem 10 czerwca 2005 r. najwcześniej;
 - stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 w całości lub w przypadku gdyby Sąd nie stwierdził jego nieważności w całości, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 w zakresie w jakim i) dotyczy on dopłaty z tytułu bezpieczeństwa i uiszczenia prowizji, ii) w zakresie w jakim przepis ten formułuje jakiegokolwiek ustalenia w odniesieniu do udziału w zachowaniu stanowiącym kartel – w zwyczajowym rozumieniu tego pojęcia – przed dniem 10 czerwca 2005 r. najwcześniej;
 - stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3 i 4 w całości.

- w przypadku gdyby Sąd uwzględnił zarzut szósty, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 i 3 zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim przepisy te stwierdzają udział Cargolux w naruszeniu dotyczącym lotów przychodzących (mianowicie z portów lotniczych znajdujących się w państwach trzecich do portów lotniczych znajdujących się w UE lub Islandii i Norwegii);
- uchylenie grzywny nałożonej na Cargolux na mocy art. 3, a w przypadku gdyby Sąd nie uchylił grzywny w całości, znaczące obniżenie grzywny w ramach nieograniczonego prawa orzekania;
- zarządzenie wszelkich niezbędnych środków w odniesieniu do art. 4 w zakresie w jakim przepis ten dotyczy Cargolux;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca formułuje siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczy oczywistego błędu w ocenie polegającego na tym, że Komisja działała ultra vires opierając się na dowodach dotyczących połączeń i okresów do rozstrzygnięcia, o których nie posiadała kompetencji.
 - Strona skarżąca podnosi, że Komisja nienależnie rozszerzyła zakres swych kompetencji, opierając się na dowodach dotyczących okresów przed i) dniem 1 maja 2004 r. w odniesieniu do połączeń pomiędzy państwami członkowskimi EU a państwami trzecimi, b) dniem 19 maja 2005 r. w odniesieniu do połączeń pomiędzy państwami członkowskimi EOG (nie będących członkami UE) a państwami trzecimi oraz c) dniem 1 czerwca 2002 r. w odniesieniu do połączeń pomiędzy państwami członkowskimi UE a Szwajcarią, podniesionych na okoliczność naruszenia art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG w odniesieniu do połączeń wewnątrz EOG.
2. Zarzut drugi, dotyczy naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia prawa do obrony i istotnego błędu w ocenie wynikających z faktu, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne oraz prawo strony skarżącej do obrony poprzez brak sporządzenia nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w przed ponownym wydaniem decyzji.
 - Strona skarżąca podnosi, że Komisja błędnie wywodzi, że nie miała ona obowiązku sporządzenia nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w przed ponownym wydaniem decyzji, poprzez co naruszyła prawo strony skarżącej do obrony.
3. Zarzut trzeci, dotyczy naruszenia prawa oraz oczywistego błędu w ocenie, wynikających z faktu, że Komisja nie przeprowadziła koniecznej oceny kontekstu prawnego i gospodarczego, aby w sposób wymagany prawem stwierdzić naruszenie ze względu na cel.
4. Zarzut czwarty, dotyczy naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, braku uzasadnienia, naruszenia prawa do obrony, oczywiście błędnych ustaleń faktycznych i prawnych wynikających z faktu, że Komisja nie ustaliła w sposób dostatecznie szczegółowy zakresu oraz właściwości zarzucanego naruszenia art. 101 TFUE jak i innych istotnych przepisów.
 - Strona skarżąca podnosi, że rozszerzenie ponad miarę zakresu pojęcia jednolitego i ciągłego naruszenia doprowadziło do nieodwracalnego zatarcia zakresu naruszenia, uniemożliwiając uchwycenie jego treści.
5. Zarzut piąty, dotyczy oczywistego błędu w ocenie, wynikającego z faktu, że Komisja nie zgromadziła wiarygodnych dowodów na poparcie swych wniosków lub nie wykazała w sposób wymagany prawem prawdziwości okoliczności, na których ustalenia te się opierają.
 - Strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja zawiera w sobie błędne ustalenia faktyczne oraz błędne oceny dotyczące wszystkich trzech elementów (dopłaty paliwowej, dopłaty z tytułu bezpieczeństwa, płatności prowizji od dopłat) stanowiących o istnieniu zarzucanego jednolitego i ciągłego naruszenia. Zdaniem strony skarżącej Komisja nadużyła pojęcia jednolitego i ciągłego naruszenia stosując je jako „wytrych” umożliwiający przedstawienie jako dowodów niespójnego zbioru faktów i kontaktów, włączając zachowania, które są zgodne z prawem bądź bez znaczenia dla sprawy.
6. Zarzut szósty, dotyczy naruszenia prawa wynikającego z faktu, że Komisja błędnie uzależniła swą kompetencję w zakresie antykonkurencyjnej koordynacji, która miała mieć miejsce w odniesieniu do lotów przychodzących z portów lotniczych znajdujących się w państwach trzecich do portów lotniczych znajdujących się w obrębie EOG, skutkiem czego dopuściła się naruszenia prawa, skoro działalność tego rodzaju znajduje się poza terytorialnym zakresem obowiązywania art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG.

7. Zarzut siódmy, zmierzający do ponownego zbadania wymiaru grzywny w ramach służącego Sądowi nieograniczonego prawa orzekania, dotyczący oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia zasady proporcjonalności.

- Strona skarżąca podnosi, że Komisja błędnie oceniła wartość sprzedaży, niesłusznie biorąc pod uwagę loty przychodzące oraz znacznie zawyżając ogólną wagę wszystkich zarzucanych naruszeń. Komisja błędnie oceniła wagę oraz czas trwania naruszenia przypisywanego stronie skarżącej oraz niesłusznie oddaliła okoliczności łagodzące jej odpowiedzialność.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2017 r. – Help – Hilfe zur Selbsthilfe/Komisja

(Sprawa T-335/17)

(2017/C 239/71)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Help – Hilfe zur Selbsthilfe e.V. (Bonn, Niemcy) (przedstawiciele: V. Jungkind i P. Cramer, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 21 marca 2017 r. (Ares(2017)1515573) nakazującej zwrot części kwoty przeznaczonej na finansowanie przedsięwzięcia pomocowego Food Security Promotion for very food insecure farming households in Zimbabwe (ECHO/ZWE/BUD/2009/02002) w wysokości 643 627,72 EUR, a także wystosowanego na podstawie tej decyzji wezwania do zapłaty z dnia 7 kwietnia 2017 r. (nr 3241705513), w którym pozwana zażądała zapłaty pierwszej raty w wysokości 321 813,86 EUR, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: kwestionowane przez pozwaną postępowanie nie stanowi naruszenia prawa materialnego

- Kwestionowane przez pozwaną postępowanie w związku z udzieleniem dwóch zamówień na dostawę produktów rolnych nie naruszało obowiązujących wymogów materialnoprawnych dotyczących organizacji przetargów w ramach przedsięwzięć z zakresu pomocy humanitarnej. W szczególności było ono zgodne z wiążącymi zasadami udzielania zamówień publicznych, w świetle art. 184 ust. 1 przepisów wykonawczych do rozporządzenia finansowego UE z 2009 r. i art. 2 ust. 3 zasad i procedur (*Rules and Procedures*) określonych w załączniku IV do umowy ramowej o partnerstwie z 2008 r. w zakresie współpracy UE z organizacjami pozarządowymi w dziedzinie pomocy humanitarnej.
- Kwestionowane postępowanie nie narusza także wymogów w zakresie dokumentacji, określonych w art. 23 ust. 4 postanowień ogólnych zawartych w załączniku III do umowy ramowej o partnerstwie.

2. Zarzut drugi: brak innych podstaw do odzyskania środków

- Nie istnieją także inne podstawy do odzyskania pomocy finansowej. W szczególności wybrane przez stronę skarżącą przedsiębiorstwo dostarczyło zamówione towary terminowo, w pełnym zakresie i z zachowaniem ich dobrej jakości. Ponadto realizacja przedsięwzięcia pomocowego przez skarżącą została uwieńczona sukcesem, co zostało potwierdzone w toku łącznie czterech niezależnych kontroli przeprowadzonych przez podmioty zewnętrzne.
- Personel strony skarżącej nie dopuścił się żadnego czynu zabronionego. Staatsanwaltschaft Bonn (prokuratura w Bonn, Niemcy) nie wszczęła dochodzenia ze względu na brak podejrzenia popełnienia czynu zabronionego.